

ת"פ 53886/06/16 - מדינת ישראל נגד יהלי שרר, מרתה פירר

בית משפט השלום בראשון לציון

02 מרץ 2017

ת"פ 53886-06-16 מדינת ישראל נ' שרר ואח'

מספר פל"א 263503/2016

לפני כבוד השופטת שירלי דקל נוח
המאשימה מדינת ישראל

נגד הנאשמים
1. יהלי שרר
2. מרתה פירר

נוכחים:

ב"כ המאשימה עו"ד שרית מרום

ב"כ הנאשמת 2 עו"ד ארי שמאי

הנאשמת 2 התייצבה

גזר דין

בעניינה של נאשמת 2

כתב האישום המתוקן

1. נאשמת 2 (להלן: "הנאשמת") הורשעה, על פי הודאתה, בעבירה של ייבוא סמים מסוכנים, לפי סעיף 19+13א לפקודת הסמים המסוכנים, התשל"ג-1977 (להלן: "פקודת הסמים").

בהתאם לעובדות כתב האישום המתוקן, בתאריך 20.6.2016 הגיעו הנאשמת ושותפה לכתב האישום, נאשם 1, ארצה בטיסה מדלהי שבהודו. באותן הנסיבות, בטרמינל 3 בנמל התעופה בן גוריון, החזיק נאשם 1 בבטנו 35 זרגים במשקל כולל של 238.11 גרם נטו של סם מסוכן מסוג חשיש והנאשמת החזיקה בבטנה 8 זרגים במשקל כולל של 46.52 גרם נטו של סם מסוכן מסוג חשיש.

עמוד 1

הסדר בין הצדדים

2. במסגרת ההסדר הדיוני, תוקנו עובדות כתב האישום כמפורט לעיל, והנאשמת הודתה והורשעה בעבירה המיוחסת לה בכתב האישום. הצדדים הודיעו כי הוסכם ביניהם להפנות את הנאשמת לקבלת תסקיר מטעם שרות המבחן, וכי הם יטענו לעונש באופן פתוח, וההגנה תהא ראשית לעתור לביטול הרשעת הנאשמת.

תסקיר שירות המבחן

3. אפרט להלן בתמצית את תוכן תסקיר שירות המבחן. לפי התסקיר, הנאשמת כבת 29, רווקה, בוגרת 12 שנות לימוד. הנאשמת שירתה שירות צבאי חלקי וכיום הינה בעלת תואר ראשון באומנות מבצלאל, עוסקת בתחום האומנות וזוכה, לדבריה, להצלחה.

הנאשמת מסרה לשירות המבחן כי החלה להשתמש בסמים בגיל 18 מתוך סקרנות, ובהמשך, העמיקה את השימוש בסמים. שירות המבחן התרשם כי הנאשמת תפסה את השימוש בסמים כחלק מהווי חברתי לגיטימי בשנים האחרונות.

שירות המבחן התרשם כי הנאשמת לוקחת אחריות מלאה על ביצועה בעבירה ומבינה כיום את חומרת מעשיה. ברקע לביצועה בעבירות תיארה הנאשמת קשיים רגשיים עמם התקשתה להתמודד במהלך הטיול להודו ובשל היעדר מודעות למשמעות הכרוכה במעשיה, התפתתה להצעה לבלוע סמים למטרות שימושה העצמי בארץ. שירות המבחן הדגיש כי בשיחה עמה בלטו תחושות בושה, אשמה והאשמה עצמית לצד מודעות לחומרת מעשיה ולסיכון בו הייתה נתונה. עוד התרשם שירות המבחן כי מעצר הנאשמת טלטל אותה והציב גבול ברור להתנהלותה הבעייתית ותהליך הידרדרותה לסמים, ואף הביא לניתוקה מחברת משתמשים ומבן זוגה - נאשם 1.

שירות המבחן התרשם כי על אף תפקודה התקין של הנאשמת במישורי חייה השונים, לנאשמת קשיים רגשיים וכי השימוש בסמים היווה חלק מתפיסת חייה, מבלי שהייתה ערה לבחירותיה ולנזקי השימוש בסמים, לרבות חשיפתה לקשרים בעייתיים ולסביבה שולית.

במסגרת פיקוח המעצר, ובשל התרשמות שירות המבחן מנזקקותה הטיפולית של הנאשמת בתחום הסמים, היא הופנתה ליחידה להתמכרויות, הגיעה למפגשים הטיפולים ומסרה בדיקות נקיות מסמים.

כגורמי סיכון להישנות ביצוע עבירות ציין שירות המבחן את אופי העבירה וחומרתה ואת הרקע הקודם של השימוש של הנאשמת בסמים. כגורמי סיכוי לשיקום ציין שירות המבחן את העובדה שמדובר בנאשמת צעירה, שלאורך חייה התנהלה באופן יציב, ללא עבר פלילי, החווה כיום מידת הרתעה גבוהה בשל ההליך המשפטי שננקט נגדה. כמו כן, לקח שירות המבחן בחשבון את השלכות מעשיה של הנאשמת על עתידה המקצועי, את עמדותיה כיום סביב שימוש בסמים ואת רצונה בהמשך שיתוף פעולה עם המסגרת הטיפולית בתחום הסמים.

שירות המבחן ציין כי הנאשמת הביעה חשש כי הרשעתה בדין תביא לפגיעה בהתפתחותה המקצועית, נוכח רצונה להמשיך בעתיד הקרוב ללימודים מתקדמים באמנות ועיסוק עתידי בהוראה. שירות המבחן הוסיף כי הרשעת הנאשמת עשויה להעצים את תחושת המצוקה והפגיעה בדימויה העצמי. נוכח האמור, המליץ שירות המבחן על ביטול הרשעת

הנאשמת והטלת צו שירות לתועלת הציבור בהיקף של 250 שעות וכן הטלת צו מבחן שיותנה בהמשך טיפול ביחידה העירונית לנפגעי סמים. על-פי התוכנית השיקומית תמשיך הנאשמת בטיפול רגשי אחת לשבוע ותמסור בדיקות סמים פעמיים בשבוע ולמשך תקופה של שנה.

תמצית טיעוני הצדדים לעונש

4. ב"כ המאשימה טענה כי מתחם העונש ההולם את העבירה נע החל ממספר חודשי מאסר שירוצו בדרך של עבודות שירות ל-24 חודשי מאסר בפועל וכן ענישה נלווית. ב"כ המאשימה התנגדה לעתירת הנאשמת לביטול הרשעתה וטענה כי נוכח חומרת העבירה אין מקום לשקול זאת.

ב"כ המאשימה ציינה לחומרה את חוסר המורא של הנאשמת עת ביצעה את העבירה ואת הנזק הפוטנציאלי שהיה עלול להיגרם לולא הייתה נתפסת עם הגעתה לישראל. לקולא ציינה ב"כ המאשימה את הודאתה של הנאשמת שהביאה לחיסכון בזמן שיפוטי, לקיחת האחריות והתסקיר החיובי. לבסוף, עתרה להשית על הנאשמת עונש של 6 חודשי מאסר שירוצו בדרך של עבודות שירות, מאסר על תנאי וקנס, והפנתה לפסיקה.

5. ב"כ הנאשמת טען כי יש לדחות את עתירתה של המאשימה להשית על הנאשמת עונש של מאסר ועתר לביטול הרשעתה של הנאשמת, ולחילופין ולכלל היותר, להטיל עליה מאסר על תנאי.

לטענת ב"כ הנאשמת, מדובר בסם מסוג חשיש, שהינו סם קל, שיובא בכמות קטנה ארצה, למטרות שימוש עצמי. ב"כ הנאשמת טען כי הנאשמת שילמה מחיר כבד, שהתה במעצר ממש ואחר כך במעצר בית ארוך. לדבריו, נוכח ההליך השיקומי המפורט בתסקיר והפגיעה שעלולה להיגרם לנאשמת כתוצאה מהרשעתה בדין, יש להורות על ביטול ההרשעה, והפנה לפסיקה.

הנאשמת ניצלה את ההזדמנות שניתנה לה לומר את דברה, וטענה כי לקחה אחריות על מעשיה ומצטערת עליהם. הנאשמת ביקשה כי בית המשפט יורה על ביטול הרשעתה נוכח העובדה שבעבר הנחתה הדרכות של ילדים במוזיאון ובקייטנות אומנות, ואם תורשע, לא תוכל לעשות כן בעתיד.

דין והכרעה

סוגיית ביטול ההרשעה

6. הכלל הוא כי בית המשפט שקבע כי נאשם ביצע את העבירה המיוחסת לו בכתב האישום, ירשעו בדין (ע"פ 2669/00 **מדינת ישראל נ' פלוני**, פ"ד נד 685, 689 (2000); רע"פ 4919/13 **יידרמן נ' מדינת ישראל** (28.7.13)). הימנעות מהרשעה היא **חריג שבחריגים**, במיוחד כאשר עסקינן בנאשם בגיר (ע"פ 9262/03 **פלוני נ' מדינת ישראל**, פ"ד נח(4) 876, 869 (2004)).

ב-ע"פ 2083/86 **כתב נ' מדינת ישראל**, פ"ד נב(3) 337 (1997) (להלן: "**הלכת כתב**"), קבע בית המשפט העליון שני תנאים מצטברים, אשר בהתקיים יכול בית המשפט להימנע מהרשעה - האחד, האם ההרשעה תביא לפגיעה חמורה בשיקום הנאשם; והשני, האם סוג העבירה בנסיבותיה מאפשר לוותר על ההרשעה מבלי לפגוע בשאר שיקולי הענישה (ראו גם - רע"פ 7720/12 **פלוני נ' מדינת ישראל** (12.11.12)).

בהלכת כתב ובפסקי דין רבים נוספים שניתנו לאחריה, הודגש כי ככלל, האינטרס הציבורי גובר על שיקולי השיקום, וכי רק בנסיבות חריגות ביותר יורה בית המשפט על ביטול הרשעתו של נאשם (רע"פ 2405/05 **ג'מיל נ' מדינת ישראל** (29.5.05); רע"פ 2180/14 **שמואלי נ' מדינת ישראל** (24.4.14)).

בגדר השיקולים אותם מונחה בית המשפט לשקול יש לתת את הדעת לנסיבות ביצוע העבירה; לשאלה האם לחובתו של הנאשם עבר פלילי וקיים סיכון כי ישוב ויבצע עבירות בעתיד; מידת הפגיעה של העבירה באחרים; יחסו של הנאשם לעבירה ונכונותו להכיר בפסול שבמעשיו, וכן להשפעת ההרשעה על הנאשם (ע"פ 9150/08 **מדינת ישראל נ' ביטון** (23.7.09)).

לאחר ששקלתי את טענות הצדדים אני סבורה כי אין זה המקרה בו עלול להיווצר יחס בלתי סביר בין חומרת העבירה לבין הנזק הצפוי לנאשמת מההרשעה, ויש לדחות את בקשת הנאשמת והמלצת שירות המבחן להורות על ביטול הרשעתה של הנאשמת בדין. יודגש כי עמדת שירות המבחן היא בגדר המלצה אינה מחייבת, וכדברי בית המשפט העליון ברע"פ 6915/03 **גומייד נ' מדינת ישראל** (14.12.03): "**המלצתו של שירות המבחן שלא להרשיע את המבקש אינה אלא המלצה, שיש לה, כמובן, משקל נכבד, אך לא משקל מכריע**".

מטבע הדברים שירות המבחן רואה לנגד עיניו את האינטרס של הנאשמת, ומחובת בית משפט לראות לנגד עיניו גם את האינטרס הציבורי.

פגיעה עתידית תיאורטית ונטולת בסיס עובדתי מוצק, אינה מקיימת את התנאי בדבר הנזק הצפוי לנאשמת מן ההרשעה, לפיו על ההרשעה לפגוע פגיעה חמורה בשיקום של הנאשמת.

יש לדחות את טענת שירות המבחן כי הרשעה בדין עשויה לפגוע בדימויה העצמי של הנאשמת ומטעם זה יש להימנע מהרשעתה. אין שונות נסיבותיה האישיות של הנאשמת והחשש לפגיעה בדימוי עצמי, מאלו של כל נאשם אחר העומד לדין לראשונה. פגיעה עתידית תיאורטית ונטולת בסיס ראיתי מוצק, אינה מקיימת את התנאי בדבר הנזק הממשי והקונקרטי הצפוי להיגרם לנאשמת כתוצאה מהרשעה.

כמו כן, הנאשמת לא החלה כלל בלימודים לתעודת הוראה אלא רק הביעה בפני שירות המבחן חשש פן אם תחפוז לעסוק בהוראה בעתיד, הדבר ימנע ממנה בשל הרשעתה.

זאת ועוד, בעת הטיעונים לעונש הנאשמת לא טענה בפני בית המשפט כי היא מעוניינת לעסוק בעתיד בהוראה או ללמוד לתואר שני, כפי שצוין בתסקיר שירות המבחן, אלא טענה כי אם תורשע לא תוכל בעתיד לעבוד בהדרכת ילדים במוזיאון או בהדרכת ילדים בקייטנות, טענה שאף היא ערטילאית, שעה שלא הוצגה כל ראיה לכך שהנאשמת עובדת

בתחום ולא הובאה כל ראייה לכך שהרשעה בדין תביא לשלילת עיסוק מסוג זה בעתיד.

יתר על כן, ולמעלה מן הצורך, אציין כי לפי הנחיות משרד החינוך באשר להעסקת עובדי הוראה מיום 14.6.15, בטרם העסקת מועמד להוראה יש לבדוק את רישומו הפלילי, וככל שהבדיקה תעלה כי יש ממצאים שיש בהם כדי להביא למניעת העסקתו של מועמד תתבצע פנייה של משרד החינוך למועמד על מנת לתת לו הזדמנות נאותה להשמיע את טענותיו בטרם קבלת החלטה לעניין מתן אישור העסקה. קרי, מדובר בסמכות שבשיקול דעת של משרד החינוך ולא בשלילה גורפת של כל מי שהוא בעל רישום פלילי לעסוק בחינוך (ראה גם: עפ"ג (מח'חיפה) 921-02-15 **פלוני נ' מדינת ישראל** (30.4.15)).

לעניין הפגיעה באינטרס הציבורי, עבירה של ייבוא סמים מסוכנים הינה עבירה חמורה ביותר, שביצועה גורם לפגיעה קשה וממשית בבריאות ושלומו הציבור והפרט, והמסר שצריך לצאת מבית המשפט הוא מסר ברור ומרתיע. במקרה דנן, הנאשמת הודתה כי השתמשה בסמים זה למעלה מעשור, ואף שכיום, לפי התסקיר, זנחה את השימוש בסם, יש להעביר לה ולאחרים מסר בלתי משתמע לשני פנים כי אין מקום להקל ראש בעבירה מסוג זה. זאת ובמיוחד, נוכח נסיבות ביצוע העבירה המלמדות כי הנאשמת ידעה כי מדובר במעשה אסור ופעלה תוך תכנון מוקדם להסלקת הסמים בתוך גופה טרם הגיעה ארצה.

יצוין כי הפסיקה אליה הפנה ב"כ הנאשמת את בית המשפט לעניין שאלת אי/ביטול ההרשעה בדין אינה רלוונטית לענייננו מאחר שהיא עוסקת בעבירות סמים שונות מזו שבענייננו, כדוגמת עבירות של החזקת סם שלא לצריכה עצמית והחזקת סם לצריכה עצמית (ת"פ (שלום-רחובות) 33292-04-14 **מדינת ישראל נ' דרוז'ינין** (1.7.15)); החזקת סם שלא לצריכה עצמית והספקת סם מסוכן (ת"פ 4728/03 (שלום-ת"א) **מדינת ישראל נ' קדוש** (28.12.05)); סחר בסם (ת"פ (שלום-ת"א) 9050-04-13 **מדינת ישראל נ' פלוני** (1.7.15)); סחר בסם (ת"פ (שלום-י"ם) 3298/07 **מדינת ישראל נ' עצמון** (6.6.08)); הספקת סם והחזקת סם לצריכה עצמית (5.6.12)); סחר בסמים והחזקת סם שלא לצריכה עצמית (ת"פ (שלום-ת"א) 44597-02-13 **מדינת ישראל נ' שאגן** (9.8.13)); החזקת סם שלא לצריכה עצמית (ת"פ (שלום-ב"ש) 2635/08 **מדינת ישראל נ' וקנין** (14.4.10)) ועוד.

זאת ועוד, במקרים בהם קבע בית המשפט כי אין מקום להרשיע את הנאשם בדין ציין בית המשפט את הנזק הקונקרטי שעלול להיגרם לנאשם, נזק שאינו קיים בענייננו, כפי שפורט בהרחבה לעיל. כך, לדוגמה, ב-ת"פ (שלום-ת"א) 9050-04-13 **מדינת ישראל נ' פלוני** (1.7.15) נקבע כי מדובר במקרה חריג בו הרשעה בדין תביא לפגיעה בתעסוקתו של הנאשם שהינו עיתונאי מזה כ-20 שנה, אשר מטה לחמו עשוי להיגדע אם יורשע ותישלל ממנו תעודתו המקצועית. אף ב-ת"פ (שלום-ת"א) 44597-02-13 **מדינת ישראל נ' שאגן** (9.8.13) נקבע כי עסקינן במקרה חריג בו הרשעה בדין עלולה לסכל את ניסיונו של הנאשם לקבל אשרת עבודה בבולגריה ובכך להכשיל את המיזם שלו בתחום המזון בחו"ל. כך גם ב-ת"פ (שלום-ב"ש) 2635/08 **מדינת ישראל נ' וקנין** (14.4.10) ציין בית המשפט כי השתכנע ברמה קרובה לוודאי כי הרשעה בדין יכול ותביא לפיטוריו של הנאשם ממקום עבודתו.

נוכח החלטתי להותיר את ההרשעה על כנה בשל השיקולים המפורטים לעיל, אעבור לגזירת העונש ההולם בהתאם להוראות הדין.

קביעת העונש ההולם

7. בהתאם לתיקון 113 לחוק העונשין, התשע"ב-2012, על בית המשפט לערוך בחינה רב שלבית לצורך גזירת עונשו של הנאשם העומד לדין.

לשם קביעת עונשה של הנאשמת, על בית המשפט להתחשב בעקרון המנחה בענישה, שהינו עקרון ההלימה, כלומר, קיום יחס הולם בין חומרת העבירה בנסיבותיה ומידת אשמה של הנאשמת, לבין סוג ומידת העונש שיוטל עליה.

בקביעת מתחם העונש ההולם את העבירה בהתאם לעקרון ההלימה, יש להתחשב בשלושה פרמטרים: האחד, הערכים החברתיים שנפגעו מביצוע העבירה ומידת הפגיעה בהם, השני, מדיניות הענישה הנהוגה והשלישי, הנסיבות הקשורות בביצוע העבירה.

הערכים המוגנים בעבירת ייבוא סמים הם שמירה על בריאות הגוף והנפש של הפרט ושמירה על שלום הציבור בכללותו. העונש המרבי הקבוע לעבירת הייבוא הוא עשרים שנות מאסר, ומצביע על החומרה בה רואה המחוקק עבירה זו.

מדיניות הענישה הנוהגת בעבירה מסוג זה הינה מדיניות ענישה מחמירה, שמתבטאת בדרך כלל בעונשי מאסר מאחורי סורג ובריח, כשהענישה נועדה לשרת את עקרון הגמול לעברייני על עיסוק בסם, העלול לסכן חיי אדם ולפגוע בבריאות המשתמשים בו, להעביר מסר חד-משמעי של הרתעה ביחס לעבריינים פוטנציאליים, ולשמש אות אזהרה לכל מי שמתכוון לקחת חלק בכל אחת מהפונקציות בשרשרת הסם, לשם ביעור נגע הסמים, וכדברי בית המשפט העליון בע"פ 5741/11 סוארכה נ' מדינת ישראל (20.1.13):

"יש לזכור כי עבירות הסמים שלא לשימוש עצמי, לרבות ייבוא, מכוערות הן בהיותן דומות לשילוח אש בשדה קוצים... לצערנו הנגע מגיע לכל פינה בחברה... נתון נוסף שמצביע על חומרת העבירה הוא היותה עבירת ייבוא. בצע הסם חוצה גבולות ולא מדובר רק בעבריינות פנימית".

בחינת מידת הפגיעה בערכים המוגנים בנסיבות המקרה מובילה למסקנה כי הנאשמת פגעה בערכים המוגנים באופן משמעותי, נוכח העובדה כי נקטה בדפוס פעולה עברייני בהסתרת והסלקת הסמים בגופה, עם זאת, כמות הסם אינה רבה.

אשר לנסיבות הקשורות בביצוע העבירה אציין כי הנאשמת פעלה תוך תכנון מוקדם עת רכשה את הסמים טרם הגיעה ארצה והסליקה אותם בגופה, על מנת לחמוק מרשויות החוק עם שובה לישראל מהודו. לאור זאת, אינני מקבלת את האמור בתסקיר שירות המבחן לפיו הנאשמת לא הייתה מודעת למשמעות הכרוכה במעשיה. לא הוכחה כל פגיעה ביכולתה של הנאשמת להבין את אשר היא עושה או את הפסול במעשיה. לפי דברי הנאשמת כעולה מתסקיר שירות המבחן, היא ביצעה את העבירה נוכח מצבה הרגשי והתכוונה להשתמש בסמים לשימוש עצמי.

קיים קושי רב באיתור של פסיקה רלוונטית בעבירה של ייבוא סמים מסוג חשיש של עשרות גרמים בודדים לשם קביעת מתחם העונש ההולם.

ב"כ המאשימה הפנתה לפסיקה בעבירות של ייבוא סמים מסוג חשיש בכמויות של מספר קילוגרמים, כדוגמת ת"פ (שלום-ראשל"צ) 19218-01-16 **מדינת ישראל נ' גוזי** (22.5.16) - בו אושר הסדר עונשי של 11 חודשי מאסר בפועל; ת"פ (שלום-ראשל"צ) 68062-09-16 **מדינת ישראל נ' סעדה** - שאף בו אושר הסדר עונשי של 15 חודשי מאסר בפועל ות"פ (שלום-ראשל"צ) 53897-07-14 **מדינת ישראל נ' אביטבול** (19.7.13) שם הושת על הנאשם עונש של 12 חודשי מאסר בפועל וענישה נלווית, וכן לפסיקה של עבירות סחר בסמים מסוג קוקאין בכמות של 100 גרם - ע"פ 3117/12 **ארביב נ' מדינת ישראל** (6.9.12) - שם נגזר עונש של 36 חודשי מאסר בפועל. בשל ההבדל המשמעותי בכמות הסם או בסוגו, קשה ללמוד מגזרי דין אלו על מתחם העונש במקרה דנן.

נוכח הקושי באיתור פסיקה מתאימה לנסיבות המיוחדות של מקרה זה, אפנה לפסיקה של בית המשפט העליון שיש בה כדי ללמד על אמות מידה כלליות לשם גיבוש מדיניות ענישה בעבירת ייבוא סמים.

ב-ע"פ 972/11 **מדינת ישראל נ' יונה** (4.7.12) דן בית המשפט העליון בעבירה של ייבוא סמים, וציין כי בעת גזירת העונש יש להתייחס, בין היתר, לכמות הסם וסוגו, למעמד הנאשם בשרשרת הסם ולעברו הפלילי (ראו גם: ע"פ 3759/03 **תמיר נ' מדינת ישראל** (19.2.04)).

אשר לסוג הסם - בפקודת הסמים המסוכנים אין חלוקה קטגורית בין "סמים קשים" ו"סמים קלים". עם זאת, סמים מסוג קוקאין והרואין נחשבים בפסיקה כסמים "קשים" (ע"פ 1905/12 **דהן נ' מדינת ישראל** (8.11.12) ובש"פ 8262/12 **אילדנפיקי נ' מדינת ישראל** (28.11.12)), ואילו סם מסוג חשיש, הסם אותו ייבאה הנאשמת, נמצא בקטגוריה של סמים "קלים" (בש"פ 2374/09 **מוסא נ' מדינת ישראל** (13.4.09) ו-ע"פ 170/07 **מטיס נ' מדינת ישראל** (19.11.07)). כן אפנה לדברי בית המשפט העליון בע"פ 6065/06 **מדינת ישראל נ' חטואל** (4.9.06):

"אנו ערים לכך שמדובר בחשיש הנחשב לסם קל אלא שהמציאות, כמו מחקרים בתחום, מצביעים על כך שמדובר בשימוש ממכר כשלעצמו אשר מוליך לשימוש בסם קשה יותר, כתוצאה כמעט בלתי נמנעת".

אשר לכמות הסם - בענייננו, כמות הסם אותו ייבאה הנאשמת ארצה היא כ-46 גרם נטו, קרי פי 3 מהכמות הקבועה בתוספת השנייה לפקודת הסמים לעניין שימוש עצמי בסם מסוג חשיש.

נוכח היעדר מידע בנוגע למעמדה של הנאשמת בשרשרת הסם לא אוכל להתייחס לרכיב זה לשם קביעת מתחם העונש ההולם במקרה דנן.

נוכח כל האמור, אני קובעת כי מתחם העונש ההולם את העבירה בנסיבותיה נע בין מספר חודשי מאסר שיכול וירוצו

בדרך של עבודות שירות לבין 9 חודשי מאסר בפועל וכן מאסר על תנאי וקנס כספי.

לא מצאתי כי מתקיימות נסיבות לסטייה ממתחם הענישה לחומרא מטעמי הגנה על שלום הציבור או לקולא מטעמי שיקום, לפיכך, יש לגזור את דינה של הנאשמת בתוך מתחם הענישה.

אשר לנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה, יש להתחשב בכך שהנאשמת הודתה ולקחה אחריות על מעשיה, את העובדה כי שהתה במעצר ולאחר מכן בתנאי מעצר בית, אינה משתמשת כיום בסמים ולקחת חלק בטיפול ביחידה להתמכרויות ומוכנה להמשיך ולקחת חלק בהליך הטיפול. כמו כן, הנאשמת נעדרת עבר פלילי קודם. נסיבות אלו מצדיקות את קביעת עונשה של הנאשמת בתחום הרף הנמוך של מתחם העונש ההולם.

סוף דבר

8. לפיכך, אני גוזרת על הנאשמת את העונשים הבאים:

א. מאסר לתקופה של 4.5 חודשים, אשר ירוצה בדרך של עבודות שירות, החל מיום 17.5.17 בבית אבות משען ברח' ביאליק 33 חולון. בערבי חג וחול המועד הנאשמת תועסק במקום העבודה וגם אם לא עבדה באותו יום, בין אם מסיבותיו ובין אם בגלל שהמקום סגור, תחויב ביום עבודה מלא.

הובהר לנאשמת, כי עליה לעמוד בתנאי הפיקוח וביקורות הפתע, וכל הפרה בעבודות השירות או ביצוע עבירות נוספות, יביאו להפסקה מנהלית וריצוי העונש במאסר ממש.

עוד הובהר לנאשמת כי נאסר עליה להשתמש בסמים, וכי עליה למסור בדיקות שתן לאיתור סמים בכל עת שתידרש לכך על ידי הממונה על עבודות השירות. אם תתגלה מעורבות פעילה של הנאשמת בסמים, בין בגילוי סם בבדיקה שהנאשמת תמסור ובין בזיוף דגימת שתן ובין באי מסירת בדיקה, הדבר יהווה הפרה של תנאי עבודות השירות.

על הנאשמת להתייצב בתאריך 17.5.17 בשעה 08:00 לצורך קליטה והצבה בפני המפקח על עבודות השירות במפקדת מחוז מרכז ברמלה.

ב. מאסר על תנאי למשך 6 חודשים, והנאשמת לא תישא בעונש זה אלא אם כן תעבור בתוך 3 שנים מהיום כל עבירה על פקודת הסמים המסוכנים מסוג פשע.

ג. מאסר על תנאי למשך 3 חודשים, והנאשמת לא תישא בעונש זה אלא אם כן תעבור בתוך 3 שנים מהיום כל עבירה על פקודת הסמים המסוכנים מסוג עוון.

ד. קנס בסך של 2,000 ₪ או 10 ימי מאסר תמורתו. הקנס ישולם לא יאוחר מיום 1.4.17.

ה. הנאשמת תעמוד בפיקוח קצין מבחן כאמור בפקודת המבחן [נוסח חדש], התשכ"ט-1969, למשך שנה מהיום, ותפעל בהתאם להוראות והנחיות קצין המבחן. הנאשמת מוזהרת כי אם לא תעמוד בצו המבחן ניתן יהיה לגזור את דינה מחדש.

ניתן בזה צו כללי למוצגים.

זכות ערעור לבית המשפט מחוזי מרכז-לוד תוך 45 ימים.

המזכירות תשלח עותק גזר הדין לממונה על עבודות השירות שב"ס ולשירות המבחן.

ניתן והודע היום ד' אדר תשע"ז, 02/03/2017 במעמד הנוכחים.

שירלי דקל נוח, שופטת

[פרוטוקול הושמט]

החלטה

לבקשת ב"כ הנאשמת, ככל שהופקדו כספים במסגרת הליכי המעצר (מ"ת 53918-06-16), על ידי הנאשמת, הם יקוזזו לטובת הקנס שהושת עליה בגזר הדין, וככל שנותרה יתרה, היא תוחזר למפקיד, וכל זאת בהעדר מניעה חוקית אחרת לרבות עיקולים.

ניתנה והודעה היום ד' אדר תשע"ז, 02/03/2017 במעמד הנוכחים.

שירלי דקל נוח, שופטת

